Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (veliki senat)

z dne 14. marca 2017 **

„Pritožba — Konkurenca — Člena 101 in 102 PDEU — Uredba (ES) št. 1/2003 — Člen 30 — Odločba Komisije, s katero je bil ugotovljen nezakoniti kartel na evropskem trgu vodikovega peroksida in perborata — Objava razširjene nezaupne različice te odločbe — Zavrnitev prošnje za zaupno obravnavanje nekaterih informacij — Mandat pooblaščenca za zaslišanje — Sklep 2011/695/EU — Člen 8 — Zaupnost — Varstvo poklicne tajnosti — Člen 339 PDEU — Pojem ‚poslovne skrivnosti ali druge zaupne informacije‘ — Informacije, ki izvirajo iz prošnje za prizanesljivost — Zavrnitev prošnje za zaupno obravnavanje — Legitimno pričakovanje“

V zadevi C-162/15 P,

zaradi pritožbe na podlagi člena 56 Statuta Sodišča Evropske unije, vložene 8. aprila 2015,

Evonik Degussa GmbH s sedežem v Essnu (Nemčija), ki jo zastopajo C. Steinle, C. von Köckritz in A. Richter, odvetniki,

pritožnica,

druga stranka v postopku je

Evropska komisija, ki jo zastopajo G. Meessen, M. Kellerbauer in F. van Schaik, agenti,

tožena stranka na prvi stopnji,

SODIŠČE (veliki senat),

v sestavi K. Lenaerts, predsednik, A. Tizzano, podpredsednik, M. Ilešič, L. Bay Larsen, T. von Danwitz in E. Regan (poročevalec), predsedniki senatov, E. Levits, J.-C. Bonichot, A. Arabadjiev, sodniki, C. Toader, sodnica, M. Safjan, C. G. Fernlund, C. Vajda, S. Rodin in F. Biltgen, sodniki,

generalni pravobranilec: M. Szpunar,

sodni tajnik: I. Illéssy, administrator,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 4. aprila 2016,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 21. julija 2016

izreka naslednjo

* Jezik postopka: nemščina.

Sodbo

1 Družba Evonik Degussa GmbH s pritožbo predlaga razveljavitev sodbe Splošnega sodišča Evropske unije z dne 28. januarja 2015, Evonik Degussa/Komisija (T-341/12, EU:T:2015:51, v nadaljevanju: izpodbijana sodba), s katero je navedeno sodišče zavrnilo njeno tožbo za razglasitev ničnosti Sklepa Komisije C(2012) 3534 final z dne 24. maja 2012 o zavrnitvi prošnje za zaupno obravnavanje, ki jo je vložila pritožnica (zadeva št. COMP/F/38.620 – vodikov peroksid in perborat) (v nadaljevanju: sporni sklep), na podlagi člena 8 Sklepa 2011/695/EU predsednika Evropske komisije z dne 13. oktobra 2011 o funkciji in mandatu pooblaščenca za zaslišanje v nekaterih postopkih o konkurenci (UL 2011, L 275, str. 29).

Pravni okvir

Uredba (ES) št. 1/2003

2 Člen 28 Uredbe Sveta (ES) št. 1/2003 z dne 16. decembra 2002 o izvajanju pravil konkurence iz členov [101] in [102 PDEU] (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 8, zvezek 2, str. 205), naslovljen „Poslovna skrivnost“, določa:

„1. Brez poseganja v člena 12 in 15 se informacije, ki so zbrane v skladu s členi 17 do 22, uporabljajo samo za namen, za katerega so bile pridobljene.

2. Brez poseganja v izmenjavo in uporabo informacij, predvidenih v členih 11, 12, 14, 15 in 27, Komisija in organi, pristojni za konkurenco v državah članicah, uslužbenci in druge osebe, ki delajo pod nadzorom teh organov, pa tudi uradniki in javni uslužbenci drugih organov držav članic ne razkrivajo informacij, ki jih pridobivajo ali izmenjujejo med seboj v skladu s to uredbo, in informacij, za katere velja obveznost varovanja poslovne skrivnosti. Ta obveznost velja tudi za vse predstavnike in izvedence držav članic, ki se udeležujejo zasedanj Svetovalnega odbora v skladu s členom 14.“

3 Člen 30 navedene uredbe, naslovljen „Objava odločb“, določa:

„1. Komisija objavi odločbe, ki jih sprejme v skladu s členi 7 do 10, 23 in 24.

2. Objava odločb navaja imena strank in glavno vsebino odločbe, vključno z vsemi naloženimi sankcijami. Pri tem upošteva pravni interes podjetij do varovanja poslovnih skrivnosti.“

Sklep 2011/695

4 V uvodni izjavi 8 Sklepa 2011/695 je navedeno:

„Pooblaščenec za zaslišanje bi moral delovati kot neodvisen arbiter, ki skuša razrešiti vprašanja, ki negativno vplivajo na učinkovito uveljavljanje procesnih pravic zadevnih strank, […] kadar jih ni bilo mogoče razrešiti v predhodnih stikih s službami Komisije, odgovornimi za vodenje postopkov o konkurenci, ki morajo spoštovati te procesne pravice.“

5 V uvodni izjavi 9 tega sklepa je navedeno, da bi „[m]andat pooblaščenca za zaslišanje v postopkih o konkurenci […] moral biti oblikovan tako, da bi varoval učinkovito uveljavljanje procesnih pravic ves čas postopkov pred Komisijo na podlagi členov 101 in 102 [PDEU], zlasti pravice do zaslišanja“.

6 Iz člena 1(1) Sklepa 2011/695 izhaja, da so pooblastila in naloge pooblaščencev za zaslišanje za postopke o konkurenci določeni v tem sklepu.

7 Člen 1(2) navedenega sklepa vlogo tega pooblaščenca za zaslišanje opredeljuje tako, da varuje „učinkovito uveljavljanje procesnih pravic ves čas postopkov o konkurenci pred Komisijo za izvajanje členov 101 in 102 [PDEU]“.

8 Člen 8 tega sklepa, ki je v poglavju 4 tega sklepa, naslovljenem „Poslovne skrivnosti in druge zaupne informacije“, določa:

„1. Kadar namerava Komisija razkriti informacijo, ki bi lahko pomenila poslovno skrivnost, ali drugo zaupno informacijo katerega koli podjetja ali osebe, jih Generalni direktorat za konkurenco o tem namenu in razlogih za to pisno obvesti. Določi se rok, v katerem lahko zadevno podjetje ali oseba predloži pisne pripombe.

2. Kadar zadevno podjetje ali oseba nasprotuje razkritju informacije, lahko zadevo predloži pooblaščencu za zaslišanje. Če pooblaščenec za zaslišanje ugotovi, da se informacija lahko razkrije, ker ne pomeni poslovne skrivnosti ali druge zaupne informacije ali ker obstaja prednostni interes za njeno razkritje, je ta ugotovitev navedena v obrazloženem sklepu, ki se vroči zadevnemu podjetju ali osebi. V sklepu se določi datum, po katerem se bodo informacije razkrile. Ta datum ni manj kot en teden od dneva vročitve.

3. Odstavka 1 in 2 se smiselno uporabljata za razkritje informacij z objavo v *Uradnem listu Evropske unije*.

[…]“

Uredba (ES) št. 1049/2001

9 Člen 4(2), (3) in (7) Uredbe (ES) št. 1049/2001 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 30. maja 2001 o dostopu javnosti do dokumentov Evropskega parlamenta, Sveta in Komisije (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 1, zvezek 3, str. 331) določa:

„2. Institucije zavrnejo dostop do dokumenta, kadar bi razkritje oslabilo varstvo:

— poslovnih interesov fizičnih ali pravnih oseb, vključno z intelektualno lastnino,

— sodnih postopkov in pravnih nasvetov,

— namena inšpekcij, preiskav in revizij,

razen če ne prevlada javni interes za razkritje.

3. Dostop do dokumenta, ki ga je institucija pripravila ali prejela za notranjo rabo in se nanaša na zadevo, o kateri institucija ni odločala, se zavrne, če bi razkritje resno oslabilo postopek odločanja institucije, razen če ne prevlada javni interes za razkritje.

Dostop do dokumenta, ki vsebuje mnenja za notranjo rabo kot del razprav in predhodnih posvetovanj v zadevni instituciji, se zavrne tudi po sprejetju odločitve, če bi razkritje resno oslabilo postopek odločanja institucije, razen če ne prevlada javni interes za razkritje.

[…]

7. Izjeme, določene v odstavkih od 1 do 3, veljajo le za obdobje, ko je varstvo utemeljeno z vsebino dokumenta. Izjeme lahko veljajo za največ 30 let. Pri dokumentih, za katere veljajo izjeme glede zasebnosti ali poslovnih interesov, ter pri dokumentih občutljive narave lahko, če je potrebno, izjeme veljajo tudi po tem obdobju.“

Obvestilo Komisije iz leta 2002 o imuniteti pred globami in zmanjševanju glob v primerih kartelov

10 V točki 4 Obvestila Komisije iz leta 2002 o imuniteti pred globami in zmanjševanju glob v primerih kartelov (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 8, zvezek 2, str. 155, v nadaljevanju: obvestilo o prizanesljivosti iz leta 2002) je navedeno:

„Komisija je menila, da je v interesu [Unije] zagotoviti ugodno obravnavo podjetjem, ki z njo sodelujejo. Interesi potrošnikov in državljanov pri zagotavljanju, da se tajni karteli odkrijejo in kaznujejo, odtehtajo interes po kaznovanju takšnih podjetij, ki Komisiji omogočijo, da takšne prakse odkrije in prepove.“

11 V točki 6 tega obvestila je navedeno:

„Komisija meni, da ima sodelovanje podjetja pri odkrivanju obstoja kartela pomembno vrednost. Odločilen prispevek k sprožitvi preiskave ali odkritju kršitve lahko opraviči zagotovitev imunitete zadevnemu podjetju pred sleherno globo, pod pogojem, da so izpolnjene nekatere dodatne zahteve.“

12 V točki 21 obvestila o prizanesljivosti iz leta 2002 je navedeno:

„Da bi bilo podjetje do tega upravičeno, mora Komisiji zagotoviti dokaze o domnevni kršitvi, ki predstavljajo znatno dodano vrednost glede na dokaze, ki jih Komisija že ima, in mora prekiniti svoje sodelovanje v kršitvi, na katero se sumi, najkasneje ob času, ko predloži dokaze.“

13 V točki 29 tega obvestila je navedeno:

„Komisija se zaveda, da bo to obvestilo ustvarilo upravičena pričakovanja, na katera se lahko podjetja zanesejo, ko Komisiji razkrijejo obstoj kartela.“

14 V točkah od 31 do 33 navedenega obvestila je določeno:

„31. V skladu s prakso Komisije se dejstvo, da je podjetje sodelovalo s Komisijo med njenim upravnim postopkom, navede v sleherni odločbi, da se obrazloži razlog za imuniteto ali zmanjšanje globe. Dejstvo, da je odobrena imuniteta ali zmanjšanje v zvezi z globami, podjetja ne more zavarovati pred civilnopravnimi posledicami njegovega sodelovanja pri kršitvi člena [101 PDEU].

32. Komisija meni, da bi v normalnih okoliščinah razkritje, ob katerem koli času, dokumentov, prejetih v smislu tega obvestila, ogrozilo varovanje namena inšpekcij in preiskav v smislu člena 4(2) Uredbe [št. 1049/2001].

33. Vsaka pisna izjava Komisiji v zvezi s tem obvestilom tvori del spisa Komisije. Ne sme se je razkriti ali uporabiti za noben drug namen kot za izvrševanje člena [101 PDEU].“

Obvestilo Komisije iz leta 2006 o imuniteti pred globami in znižanju glob v kartelnih zadevah

15 V točki 40 Obvestila Komisije o imuniteti pred globami in znižanju glob v kartelnih zadevah (UL 2006, C 298, str. 17, v nadaljevanju: obvestilo o prizanesljivosti iz leta 2006) je določeno:

„Komisija meni, da bi javno razkritje dokumentov ter pisnih ali posnetih izjav, prejetih v okviru tega obvestila, v običajnih razmerah spodkopalo določene javne in zasebne interese, na primer zaščito namena inšpekcij in preiskav v smislu člena 4 Uredbe [št. 1049/2001], celo v času po sprejetju odločbe."

Dejansko stanje

16 Dejansko stanje spora, kot izhaja iz točk od 1 do 13 izpodbijane sodbe, je mogoče povzeti, kot sledi.

17 Evropska komisija je 3. maja 2006 sprejela Odločbo C(2006) 1766 final v zvezi s postopkom na podlagi člena 81 [ES] in člena 53 Sporazuma EGP proti podjetjem Akzo Nobel NV, Akzo Nobel Chemicals Holding AB, EKA Chemicals AB, Degussa AG, Edison SpA, FMC Corporation, FMC Foret SA, Kemira OYJ, L'Air Liquide SA, Chemoxal SA, Snia SpA, Caffaro Srl, Solvay SA/NV, Solvay Solexis SpA, Total SA, Elf Aquitaine SA in Arkema SA (zadeva št. COMP/F/38.620 – vodikov peroksid in perborat) (v nadaljevanju: odločba VPP), katere povzetek je bil objavljen v *Uradnem listu Evropske unij*e (UL 2006, L 353, str. 54).

18 Komisija je v odločbi VPP med drugim ugotovila, da je bila družba Degussa AG, ki je postala družba Evonik Degussa GmbH, udeležena pri kršitvi člena 81 ES na ozemlju Evropskega gospodarskega prostora (EGP) skupaj s šestnajstimi drugimi družbami, dejavnimi v sektorju vodikovega peroksida in perborata. Ker je bila pritožnica prva družba, ki je decembra 2002 navezala stik s Komisijo na podlagi obvestila o prizanesljivosti iz leta 2002, in ker je ob tej priložnosti v celoti sodelovala tako, da je Komisiji posredovala vse informacije, ki jih je imela v zvezi s kršitvijo, ji je bila priznana popolna imuniteta pred globami.

19 Leta 2007 je bila na spletnem mestu Generalnega direktorata (GD) Komisije za konkurenco objavljena prva nezaupna različica odločbe VPP.

20 Komisija je v dopisu z dne 28. novembra 2011 pritožnico obvestila, da namerava objaviti novo podrobnejšo nezaupno različico odločbe VPP (v nadaljevanju: razširjena različica odločbe VPP), v kateri bo povzeta celotna vsebina navedene odločbe, razen zaupnih informacij. Komisija je ob tej priložnosti pritožnico pozvala, naj v odločbi VPP označi informacije, v zvezi s katerimi namerava predlagati zaupno obravnavanje.

21 Ker je pritožnica menila, da ta razširjena različica odločbe VPP vsebuje zaupne informacije ali poslovne skrivnosti, je Komisijo v dopisu z dne 23. decembra 2011 obvestila, da nameravani objavi nasprotuje. V utemeljitev tega nasprotovanja je posebej navedla, da navedena različica vsebuje več informacij, ki jih je posredovala Komisiji v okviru obvestila o prizanesljivosti iz leta 2002, pa tudi imena več njenih sodelavcev ter navedbe glede njenih poslovnih odnosov. Po mnenju pritožnice naj bi bila nameravana objava med drugim v nasprotju z načeloma varstva legitimnih pričakovanj in enakega obravnavanja in naj bi škodovala preiskavi Komisije.

22 Komisija je pritožnico z dopisom z dne 15. marca 2012 obvestila, da bo v razširjeni različici odločbe VPP, namenjeni za objavo, izpustila vse informacije, na podlagi katerih je mogoče neposredno ali posredno ugotoviti vir informacij, posredovanih na podlagi obvestila o prizanesljivosti iz leta 2002, pa tudi imena sodelavcev pritožnice. Nasprotno pa je Komisija presodila, da zaupnost ni upravičena glede drugih informacij, za katere je pritožnica predlagala takšno zaupno obravnavanje (v nadaljevanju: sporne informacije).

23 Z uporabo možnosti, določene s Sklepom 2011/695, je pritožnica zadevo predložila pooblaščencu za zaslišanje, da bi ta iz razširjene različice odločbe VPP izključil vse informacije, ki jih je posredovala na podlagi obvestila o prizanesljivosti iz leta 2002.

24 S spornim sklepom je pooblaščenec za zaslišanje v imenu Komisije zavrnil prošnje pritožnice za zaupno obravnavanje.

25 Pooblaščenec za zaslišanje je najprej navedel meje svojega mandata, in sicer je pojasnil, da mu ta omogoča le preučiti, ali je treba neko informacijo šteti za zaupno, ne pa popraviti domnevne kršitve legitimnih pričakovanj pritožnice proti Komisiji.

26 Poleg tega je navedel, da je pritožnica objavi nove razširjene različice odločbe VPP nasprotovala le zato, ker je ta vsebovala informacije, posredovane na podlagi obvestila o prizanesljivosti iz leta 2002, in ker bi ji razkritje teh informacij tretjim osebam lahko povzročilo škodo v primeru odškodninskih tožb pred nacionalnimi sodišči. Po navedbah pooblaščenca za zaslišanje ima Komisija široko polje proste presoje pri odločitvi, ali bo objavila več kot le glavno vsebino svojih odločb. Poleg tega napotila na dokumente v upravnem spisu ne pomenijo poslovnih skrivnosti ali drugih zaupnih informacij.

27 Po mnenju pooblaščenca za zaslišanje pritožnica ni dokazala, da bi ji objava informacij, ki jih je posredovala Komisiji, da bi pridobila ugodnosti iz programa prizanesljivosti, ki ga ureja obvestilo o prizanesljivosti iz leta 2002, lahko povzročila resno škodo. Interes podjetja, ki mu je Komisija naložila globo zaradi kršitve konkurenčnega prava, da se podrobnosti kršitvenega ravnanja, ki mu je očitano, ne razkrijejo javnosti, naj nikakor ne bi bil upravičen do posebnega varstva. Pooblaščenec za zaslišanje je v zvezi s tem opozoril, da so odškodninske tožbe sestavni del politike Evropske unije na področju konkurence in da zato pritožnica ne more uveljavljati pravnega interesa za varstvo proti nevarnosti, da bi bila predmet teh tožb, ker je bila udeležena pri kršitvi, na katero se nanaša odločba VPP.

28 Pooblaščenec za zaslišanje je prav tako ugotovil, da ni pristojen za odgovor na trditev pritožnice, da bi razkritje informacij, ki jih je posredovala Komisiji v okviru programa prizanesljivosti, tretjim osebam škodovalo navedenemu programu, saj tako vprašanje presega meje njegovega mandata. V zvezi s tem je opozoril, da v skladu s sodno prakso le Komisija presoja, v kolikšnem obsegu je treba z dejanskim in zgodovinskim okvirom, v katerega spada prepovedano ravnanje, seznaniti javnost, če ne vsebuje zaupnih informacij.

29 Nazadnje, pooblaščenec za zaslišanje je navedel, da je mandat, ki mu je podeljen na podlagi člena 8 Sklepa 2011/695, omejen na presojo, v kolikšnem obsegu so informacije poslovne skrivnosti in ali bi morale biti obravnavane zaupno na kateri drugi podlagi, ter da zato ni pristojen, da se izreče glede trditve pritožnice, da objava informacij, ki jih je posredovala v okviru programa prizanesljivosti, pomeni neupravičeno različno obravnavanje glede na druge udeležence pri kršitvi, ugotovljeni v odločbi VPP.

Izpodbijana sodba

30 Pritožnica je pri sodnem tajništvu Splošnega sodišča 2. avgusta 2012 vložila tožbo, s katero je predlagala razglasitev ničnosti spornega sklepa.

31 Pritožnica je v podporo svoji tožbi podala pet tožbenih razlogov, in sicer, prvič, kršitev člena 8(2) in (3) Sklepa 2011/695, drugič, neobrazložitev spornega sklepa, tretjič, kršitev varovanja poslovne skrivnosti in zaupnosti informacij, ki jih Komisija namerava objaviti, četrtič, kršitev načel varstva legitimnih pričakovanj, pravne varnosti in enakega obravnavanja, in petič, kršitev načela namena iz člena 28

Uredbe št. 1/2003 ter kršitev točke 48 Obvestila Komisije o pravilih za vpogled v spis Komisije v zadevah na podlagi členov [101] in [102 PDEU], členov 53, 54 in 57 Sporazuma EGP in Uredbe Sveta (ES) št. 139/2004 (UL 2005, C 325, str. 7).

32 Splošno sodišče je z izpodbijano sodbo tožbo zavrnilo kot neutemeljeno.

Predlogi strank v pritožbenem postopku

33 Pritožnica s pritožbo Sodišču predlaga, naj:

— razveljavi izpodbijano sodbo;

— za ničen razglasi sporni sklep ter

— Komisiji naloži plačilo stroškov.

34 Komisija Sodišču predlaga, naj pritožbo v celoti zavrne in naj pritožnici naloži plačilo stroškov.

Pritožba

35 Pritožnica v podporo pritožbi navaja tri pritožbene razloge, in sicer, prvič, kršitev člena 8(2) in (3) Sklepa 2011/695, drugič, kršitev člena 339 PDEU, člena 30 Uredbe št. 1/2003, člena 4(2) Uredbe št. 1049/2001, člena 8 Evropske konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, podpisane v Rimu 4. novembra 1950 (v nadaljevanju: EKČP), ter člena 7 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljevanju: Listina), in tretjič, kršitev načel varstva legitimnih pričakovanj in pravne varnosti.

Prvi pritožbeni razlog: kršitev člena 8(2) in (3) Sklepa 2011/695

36 Prvi pritožbeni razlog je v bistvu razdeljen na dva dela, in sicer se z njim na eni strani očita, da Splošno sodišče ni upoštevalo pristojnosti, ki je pooblaščencu za zaslišanje dodeljena za odločitev o objavi informacij na podlagi člena 8(2) in (3) Sklepa 2011/695, in na drugi, da je Splošno sodišče zavrnilo očitek pritožnice glede izkrivljanja dejstev in spornega sklepa.

Prvi del prvega pritožbenega razloga

– Trditve strank

37 S prvim delom prvega pritožbenega razloga pritožnica Splošnemu sodišču očita, da je v točkah od 42 do 44 izpodbijane sodbe napačno uporabilo pravo, ko je presodilo, da pooblaščenec za zaslišanje ni bil pristojen za presojo trditev pritožnice, da objava razširjene različice odločbe VPP krši načeli varstva legitimnih pričakovanj in enakega obravnavanja.

38 Komisija predlaga zavrnitev prvega dela prvega pritožbenega razloga, pri čemer trdi, da pooblaščenec za zaslišanje za presojo takšnih trditev ni bil pristojen, saj poseben cilj navedenih načel ni bilo varstvo zaupnosti informacij ali dokumentov.

– Presoja Sodišča

39 Pooblastila in naloge pooblaščenca za zaslišanje v postopkih o konkurenci so v skladu s členom 1(1) Sklepa 2011/695 določeni v tem sklepu.

40 Iz člena 1(2) navedenega sklepa – kot je pojasnjeno z uvodno izjavo 9 tega sklepa – izhaja, da bi moral mandat pooblaščenca za zaslišanje biti oblikovan tako, da bi varoval učinkovito uveljavljanje procesnih pravic ves čas postopkov pred Komisijo na podlagi členov 101 in 102 PDEU ter zlasti pravice do zaslišanja.

41 V zvezi s tem iz člena 8(1) Sklepa 2011/695 izhaja, da kadar namerava Komisija razkriti informacijo, ki bi lahko pomenila poslovno skrivnost, ali drugo zaupno informacijo katerega koli podjetja ali osebe, se jih o tem namenu pisno obvesti ter se določi rok, v katerem lahko zadevno podjetje ali oseba predloži pisne pripombe.

42 Zainteresirani torej lahko na podlagi člena 8(2) tega sklepa – kadar meni, da gre za informacije, ki bi lahko bile poslovna skrivnost ali druge zaupne informacije –nasprotuje razkritju informacije, tako da se obrne na pooblaščenca za zaslišanje. Če zadnjenavedeni ugotovi, da se zadevna informacija lahko razkrije, bodisi zato, ker ne pomeni poslovne skrivnosti ali druge zaupne informacije, bodisi zato, ker obstaja prednostni interes za njeno razkritje, mora sprejeti obrazloženi sklep, v katerem se določi datum, po katerem se bodo informacije razkrile, pri čemer ta datum ne sme biti določen na manj kot en teden od dneva vročitve.

43 Nazadnje, člen 8(3) navedenega sklepa določa, da se ti določbi smiselno uporabljata za razkritje informacij z objavo v *Uradnem listu Evropske unije*.

44 Namen člena 8 tega sklepa je torej – kot je Splošno sodišče presodilo v točki 41 izpodbijane sodbe – na procesni ravni vzpostaviti varstvo, ki ga pravo Unije določa za informacije, s katerimi se je seznanila Komisija v okviru postopkov uporabe pravil o konkurenci, in ki je zdaj določeno v členu 28(2) Uredbe št. 1/2003.

45 Natančneje, cilj člena 8(2) Sklepa 2011/695 je določiti razloge, ki pooblaščencu za zaslišanje omogočajo ugotoviti, ali se informacije, glede katerih zainteresirani predlaga zaupno obravnavanje, lahko razkrijejo. Iz te določbe namreč izhaja, da navedeni pooblaščenec za zaslišanje lahko ugotovi, da se informacija lahko razkrije, če dejansko ne pomeni poslovne skrivnosti ali druge zaupne informacije ali če obstaja prednostni interes za njeno razkritje.

46 Vendar čeprav navedena določba določa razloge, ki pooblaščencu za zaslišanje omogočajo ugotoviti, da se informacija lahko razkrije, pa ta določba nasprotno ne omejuje razlogov, ki izhajajo iz pravil ali načel prava Unije, na katere se zainteresirani lahko sklicuje z namenom nasprotovanja nameravani objavi.

47 V obravnavani zadevi je pritožnica pred Splošnim sodiščem v bistvu zatrjevala, da je spoštovanje načel varstva legitimnih pričakovanj in enakega obravnavanja legitimni razlog, ki bi lahko upravičil, da pravo Unije sporne informacije zavaruje pred razkritjem, ter da je pooblaščenec za zaslišanje – s tem, da je zavrnil odločanje o ugovorih, ki so temeljili na teh načelih – napačno uporabil pravo.

48 V zvezi s tem je Splošno sodišče naprej v točki 33 izpodbijane sodbe ugotovilo, da mora pooblaščenec za zaslišanje, kadar sprejme sklep na podlagi člena 8 Sklepa 2011/695, poleg tega, da preuči, ali različica odločbe o sankcioniranju kršitve člena 101 PDEU, ki mu je dana v preučitev, vsebuje poslovne skrivnosti ali kake druge zaupne informacije, ki uživajo podobno varstvo, preveriti tudi, ali ta različica vsebuje druge informacije, ki se jih ne sme razkriti javnosti bodisi zato, ker jih posebej varujejo pravna pravila Unije, bodisi zato, ker se nanašajo na informacije, ki so po naravi poslovna skrivnost.

49 Splošno sodišče je nato v točkah 42 in 43 izpodbijane sodbe v bistvu presodilo, da načeli varstva legitimnih pričakovanj in enakega obravnavanja, na kateri se je pritožnica sklicevala pred pooblaščencem za zaslišanje, ne pomenita pravil, ki se nanašajo na posebno varovanje pred razkritjem informacij javnosti, kot so tiste, ki jih je Komisiji posredovala pritožnica, da bi se jo prizanesljivo obravnavalo, ter da zato ti načeli ne spadata v okvir varovanja – ki ga določa pravo Unije – informacij, s katerimi se je Komisija seznanila v okviru postopkov uporabe člena 101 PDEU.

50 Splošno sodišče je zato v točki 43 izpodbijane sodbe presodilo, da ti načeli presegata okvir naloge, ki jo člen 8 Sklepa 2011/695 nalaga pooblaščencu za zaslišanje.

51 Vendar je namen člena 8 Sklepa 2011/695, kot je navedeno v točki 44 te sodbe, na procesni ravni vzpostaviti varstvo, ki ga pravo Unije določa za informacije, s katerimi se je seznanila Komisija v okviru postopkov uporabe pravil o konkurenci. To varstvo je treba razumeti tako, da se nanaša na kateri koli razlog, ki bi lahko upravičil varstvo zaupnosti zadevnih informacij.

52 To razlago po eni strani podpira prvi stavek člena 8(2) Sklepa 2011/695, ki brez drugih omejitev določa, da lahko zadevno podjetje ali oseba, kadar nasprotuje razkritju informacije, zadevo predloži pooblaščencu za zaslišanje.

53 Po drugi strani bi bilo v nasprotju s ciljem mandata pooblaščenca za zaslišanje, kot je določen v členu 1(2) Sklepa 2011/695 in uvodni izjavi 9 tega sklepa – in sicer, da se varuje učinkovito uveljavljanje procesnih pravic – če bi se pooblaščenec za zaslišanje lahko opredelil le glede dela razlogov, s katerimi bi se lahko nasprotovalo razkritju dane informacije.

54 Obseg člena 8(2) Sklepa 2011/695 bi bil znatno omejen, če bi bilo to določbo treba razlagati tako, da ne omogoča – kot je to presodilo Splošno sodišče v točki 42 izpodbijane sodbe – da bi pooblaščenec za zaslišanje upošteval zgolj pravila, katerih poseben namen je varstvo informacij pred razkritjem javnosti, kakršna so pravila v Uredbi (ES) št. 45/2001 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 18. decembra 2000 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov v institucijah in organih Skupnosti in o prostem pretoku takih podatkov (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 13, zvezek 26, str. 102) in Uredbi št. 1049/2001.

55 Iz navedenega izhaja, da razlogi – na podlagi katerih bi se lahko omejilo razkritje informacij javnosti, kot so tiste, ki jih je Komisiji posredovala pritožnica, da bi jo Komisija prizanesljivo obravnavala – niso omejeni le na razloge, ki izhajajo iz pravil, ki se nanašajo na posebno varovanje teh informacij pred razkritjem informacij javnosti, ter da mora pooblaščenec za zaslišanje torej preučiti vsak ugovor, ki temelji na razlogu, ki izhaja iz pravil ali načel prava Unije in ki ga zainteresirani zatrjuje za dosego varstva zaupnosti zadevnih informacij.

56 Zato je Splošno sodišče – s tem ko je v točki 44 izpodbijane sodbe presodilo, da se je v obravnavani zadevi pooblaščenec za zaslišanje upravičeno izrekel za nepristojnega za odgovor na nasprotovanja nameravani objavi, ki jih je podala pritožnica na podlagi spoštovanja načel legitimnih pričakovanj in enakega obravnavanja – napačno uporabilo pravo.

57 Posledično je treba prvemu delu prvega pritožbenega razloga ugoditi, pri čemer drugega dela tega razloga ni treba preučiti.

Drugi pritožbeni razlog: kršitev člena 339 PDEU, člena 30 Uredbe št. 1/2003, člena 4(2) Uredbe št. 1049/2001, člena 8 EKČP in člena 7 Listine

58 Pritožnica s štirimi deli drugega pritožbenega razloga Splošnemu sodišču očita, da je napačno uporabilo pravo s tem, da je presodilo, da sporne informacije niso niti zaupne niti zoper morebitno objavo varovane na podlagi kakšnega drugega razloga kot njihove zaupnosti.

Prvi del drugega pritožbenega razloga

– Trditve strank

59 S prvim delom drugega pritožbenega razloga pritožnica trdi, da je Splošno sodišče v točkah od 84 do 86 in 162 izpodbijane sodbe nepravilno ugotovilo, da so sporne informacije izgubile svojo naravo zaupnosti zgolj zaradi dejstva, da so bile stare več kot pet let. Po mnenju pritožnice so te informacije še vedno bistveni element njenega poslovnega položaja, ker bi njihovo razkritje – kot je med drugim poudarilo Splošno sodišče – pritožnici lahko povzročilo resno škodo.

60 Sodne prakse, ki jo je v točki 84 izpodbijane sodbe navedlo Splošno sodišče in na katero se je to oprlo pri utemeljitvi te ugotovitve, naj ne bi bilo mogoče uporabiti v obravnavani zadevi, saj naj bi ta sodna praksa ne zadevala spletne objave informacij, ki so jih posredovali prosilci za prizanesljivost, ampak razkritje tajnih ali zaupnih informacij, ki se nanašajo na druge stranke v okviru postopkov, ki potekajo pred sodišči Unije.

61 Poleg tega naj bi iz člena 4(7) Uredbe št. 1049/2001 izhajalo, da je na podlagi gospodarskih interesov mogoče nasprotovati objavi informacij tudi po preteku obdobja 30 let.

62 Nazadnje, sprejetje domneve o izgubi narave zaupnosti informacij, ki so jih prosilci za prizanesljivost posredovali po koncu roka petih let, bi izničilo varstvo izjav, ki so jih ti prosilci podali, saj – gledano splošno – postopki pred Komisijo s področja kartelov trajajo več kot pet let.

63 Komisija predlaga, naj se prvi del drugega pritožbenega razloga zavrne.

– Presoja Sodišča

64 Prvič, glede trditve pritožnice, da je Splošno sodišče za objavo informacij, ki so bile posredovane z namenom prizanesljivosti, uporabilo pravilo, ki ga v tem okviru ne bi smelo uporabiti, je treba poudariti, da je treba informacije, ki so bile tajne ali zaupne, vendar so stare najmanj pet let, zaradi poteka časa načeloma šteti za zgodovinske in da so izgubile svojo naravo tajnosti ali zaupnosti, razen izjemoma, če stranka, ki takšno naravo zatrjuje, dokaže, da so te informacije kljub njihovi starosti še vedno bistveni element njenega poslovnega položaja ali položaja zadevnih tretjih oseb. Ti preudarki, ki vodijo do izpodbojne domneve, veljajo tako v okviru prošenj za zaupno obravnavanje glede intervenientk v tožbah pred sodišči Unije kot v okviru prošenj za zaupno obravnavanje glede Komisijine objave odločbe, s katero je ugotovljena kršitev prava konkurence.

65 V obravnavani zadevi je Splošno sodišče najprej v točki 84 izpodbijane sodbe navedlo to pravilo, potem pa v točki 85 poudarilo, da so bile sporne informacije sicer stare več kot pet let in večina od njih celo več kot deset let, vendar pritožnica ni navedla nobene posebne utemeljitve, da bi dokazala, da so te informacije kljub svoji starosti še vedno pomenile bistvene elemente njenega poslovnega položaja ali poslovnega položaja tretjih oseb. Pritožnica naj bi navedla le, da je veliko odlomkov razširjene različice odločbe VPP, v katerih so opisana dejstva, ki pomenijo kršitev, vsebovalo informacije v zvezi z njenimi poslovnimi odnosi in njeno cenovno politiko.

66 Nazadnje, Splošno sodišče je v točki 86 izpodbijane sodbe presodilo, da tudi če bi nekatere od spornih informacij lahko pomenile poslovno skrivnost v nekem obdobju, jih je bilo vsekakor treba šteti za zgodovinske. Poleg tega naj pritožnica ne bi dokazala, zakaj bi bilo še upravičeno, da se jim izjemoma prizna varstvo, ki je za to določeno s členom 30(2) Uredbe št. 1/2003.

67 Iz navedenega izhaja, da Splošno sodišče z razlogovanjem v točkah od 84 do 86 izpodbijane sodbe nikakor ni napačno uporabilo prava.

68 Drugič, ugotoviti je treba, da pritožnica s tem prvim delom drugega pritožbenega razloga zatrjuje protislovje med presojo iz točke 85 izpodbijane sodbe glede nezaupne narave zadevnih informacij zaradi njihove zgodovinske narave in presojo iz točke 105 navedene sodbe, da bi ji objava teh informacij lahko povzročila resno škodo.

69 V zvezi s tem pa je treba poudariti, da ta trditev temelji na napačnem razumevanju izpodbijane sodbe. V točki 85 te sodbe je namreč Splošno sodišče zgodovinsko naravo spornih informacij ugotovilo le z namenom zavrnitve zahteve pritožnice za dosego varstva teh informacij kot poslovnih skrivnosti ali zaupnih poslovnih informacij, medtem ko je trditev Splošnega sodišča v točki 105 navedene sodbe, da bi razkritje spornih informacij pritožnici lahko povzročilo resno škodo, del presoje drugega od treh pogojev za varstvo zaupnosti informacij, ki so bile v obravnavani zadevi posredovane Komisiji na podlagi programa prizanesljivosti.

70 Tretjič, tudi trditev pritožnice – da naj bi Splošno sodišče sprejelo splošno domnevo o izgubi narave zaupnosti informacij, ki jih posredujejo prosilci za prizanesljivost po obdobju petih let, domnevo, ki bi izničila varstvo izjav, podanih v okviru programa prizanesljivosti – je posledica napačnega razumevanja izpodbijane sodbe. Kot je generalni pravobranilec poudaril v točkah od 136 do 139 sklepnih predlogov, takšna trditev ne upošteva dejstva, da je Splošno sodišče v točkah od 84 do 86 izpodbijane sodbe to domnevo uporabilo zgolj za zavrnitev trditve pritožnice, da je nameravana objava vsebovala občutljive poslovne informacije, in dejstva, da posledično uporaba te navedene domneve ni vplivala na presojo Splošnega sodišča v točkah od 88 do 122 izpodbijane sodbe različnega očitka pritožnice, in sicer, da so sporne informacije izvirale iz izjave zaradi prizanesljivosti. Zato je treba to trditev zavrniti kot neutemeljeno.

71 Glede na navedeno je treba prvi del drugega pritožbenega razloga zavrniti.

Drugi del drugega pritožbenega razloga

– Trditve strank

72 Z drugim delom drugega pritožbenega razloga pritožnica zatrjuje, prvič, da Splošno sodišče v točkah 92 in 93 izpodbijane sodbe ni upoštevalo obsega Uredbe št. 1049/2001 ter sodne prakse v zvezi s tem. Splošna domneva o ogrozitvi dejavnosti Komisijine preiskave in poslovnih interesov strank iz postopka na področju kartelov, ki jo je razvilo Sodišče v sodbi z dne 27. februarja 2014, Komisija/EnBW (C-365/12 P, EU:C:2014:112), naj bi veljala tudi za objavo – odlomkov iz izjav, ki so jih podali prosilci za prizanesljivost – v nezaupnih različicah odločb Komisije.

73 Drugič, pritožnica trdi, da je bilo pri ugotovitvah iz točk 93 in 117 izpodbijane sodbe pravo napačno uporabljeno, ker je Splošno sodišče tam razlikovalo med objavo dokumentov, ki so jih posredovali prosilci za prizanesljivost, kar naj načeloma ne bi bilo dopustno, in objavo informacij iz teh dokumentov, kakršni so odlomki iz izjav, ki so jih podali ti prosilci, kar naj bi bilo dopustno.

74 Tretjič, pritožnica zatrjuje, da naj bi bila objava spornih informacij v nasprotju z zagotovili, ki jih je Komisija podala v točki 32 obvestila o prizanesljivosti iz leta 2002 oziroma v točki 40 obvestila o prizanesljivosti iz leta 2006.

75 Četrtič, pritožnica zatrjuje, da ima kot prosilka za prizanesljivost – v nasprotju z ugotovitvami Splošnega sodišča v točki 119 izpodbijane sodbe – lasten in poseben interes za varstvo učinkovitosti programa prizanesljivosti.

76 Komisija predlaga, naj se drugi del drugega pritožbenega razloga zavrne.

– Presoja Sodišča

77 Prvič, glede trditve pritožnice, da pravila, ki izhajajo iz sodne prakse in ki omejujejo pogoje, pod katerimi lahko Komisija na podlagi Uredbe št. 1049/2001 tretjim osebam razkrije dokumente iz upravnega spisa, ki zadeva postopek na podlagi členov 101 in 102 PDEU, je treba najprej poudariti, da se Uredba št. 1049/2001 ne sme uporabiti v okviru te zadeve, ki se nanaša na objavo informacij v Komisijini odločbi, s katero je ugotovljena kršitev člena 101 PDEU. Zastavlja se torej vprašanje, ali se, čeprav se ta uredba v obravnavani zadevi ne sme uporabiti, za objavo odločb o kršitvah členov 101 in 102 PDEU uporabi sodna praksa, nastala na podlagi navedene uredbe in v kateri je Sodišče priznalo obstoj splošne domneve, ki upravičuje zavrnitev razkritja dokumentov iz spisa, ki zadeva postopek na podlagi člena 101 PDEU (glej v tem smislu sodbo z dne 27. februarja 2014, Komisija/EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, točki 92 in 93).

78 V zvezi s tem je treba poudariti, da je objava nezaupne različice odločbe, s katero je ugotovljena kršitev člena 101 PDEU, določena v členu 30 Uredbe št. 1/2003. Ta določba je odraz prizadevanj za učinkovitost uporabe konkurenčnega prava Unije, saj takšna objava med drugim omogoča nudenje opore žrtvam kršitev člena 101 PDEU pri njihovih odškodninskih tožbah zoper storilce teh kršitev. Vendar je treba te različne interese uravnotežiti z varstvom pravic, ki jih pravo Unije daje zlasti zadevnim podjetjem, kot so pravica do varstva poklicne tajnosti ali poslovne skrivnosti, ali zadevnim posameznikom, kot je pravica do varstva osebnih podatkov.

79 Glede na te razlike med ureditvijo dostopa tretjih oseb do spisa Komisije in ureditvijo glede objave odločb na področju kršitev, sodne prakse, ki temelji na razlagi Uredbe št. 1049/2001 in na katero se sklicuje pritožnica, ni mogoče prenesti v kontekst objave odločb, s katerimi so ugotovljene kršitve.

80 Drugič, pritožnica zatrjuje, da objava spornih informacij vsebuje informacije iz izjav, ki so jih podali prosilci za prizanesljivost. Po njenem mnenju takšna objava pomeni objavi „dobesednih navedb“ in „odlomkov“ iz navedenih izjav, kar naj ne bi bilo dopustno.

81 V zvezi s tem ni sporno – kot je Splošno sodišče navedlo v točkah 5 in 6 izpodbijane sodbe – da je pritožnica Komisiji v okviru programa prizanesljivosti posredovala več informacij, da bi zase dosegla popolno imuniteto pred globo. Komisija je z dopisom z dne 15. marca 2012 ugodila temu, da bo v novi podrobnejši nezaupni različici odločbe VPP, namenjeni za objavo, izpustila informacije, na podlagi katerih je mogoče neposredno ali posredno ugotoviti vir informacij, posredovanih na podlagi obvestila o prizanesljivosti iz leta 2002, pa tudi imena sodelavcev pritožnice.

82 Kot je razvidno iz točke 88 izpodbijane sodbe, je pritožnica pred Splošnim sodiščem trdila, da bi bilo treba sporne informacije obravnavati zaupno že zato, ker jih je prostovoljno posredovala Komisiji, da bi pridobila ugodnosti iz programa prizanesljivosti.

83 Splošno sodišče je v odgovor na to trditev med drugim v točki 93 izpodbijane sodbe presodilo, da bi objava informacij v zvezi z dejstvi, ki pomenijo kršitev, ki jih v nezaupni različici odločbe VPP, objavljeni leta 2007, ni bilo, če bi do nje prišlo, pomenila obveščanje tretjih oseb o prošnjah za prizanesljivost, ki jih je pritožnica vložila pri Komisiji, zapisnikih s pisnimi izjavami pritožnice v okviru programa prizanesljivosti ali dokumentih, ki jih je ta prostovoljno predložila Komisiji med preiskavo.

84 Nazadnje, v točki 139 izpodbijane sodbe je Splošno sodišče opozorilo na odločitev Komisije, da v razširjeni različici odločbe VPP izpusti vse informacije, ki bi lahko omogočile neposredno ali posredno ugotoviti vir informacij, ki ji jih je posredovala tožeča stranka, da bi pridobila ugodnosti iz programa prizanesljivosti.

85 Iz teh različnih odstavkov izpodbijane sodbe izhaja, da se je trditev, ki jo je pritožnica podala pred Splošnim sodiščem glede zaupnosti spornih informacij, splošno gledano nanašala na vse te informacije, saj so bile te prostovoljno posredovane Komisiji v okviru programa prizanesljivosti. Iz

istih odstavkov izhaja, da Splošno sodišče nikoli ni presodilo, da je bila Komisija upravičena, da v obliki objave razširjene različice odločbe VPP objavi dobesedne navedbe, vzete iz izjav, ki jih je podala pritožnica, da bi bila prizanesljivo obravnavana.

86 V teh okoliščinah trditev pritožnice iz tega drugega dela drugega pritožbenega razloga – da naj bi Splošno sodišče sprejelo, da Komisija objavi razširjeno različico odločbe VPP, ki vsebuje dobesedne navedbe iz njene izjave, podane z namenom, da jo Komisija prizanesljivo obravnava – temelji na napačnem razumevanju izpodbijane sodbe in jo je treba zavrniti.

87 V zvezi s tem je treba poudariti, da se objava – v obliki dobesednih navedb – informacij, vzetih iz dokumentov, ki jih je Komisiji predložilo podjetje v podkrepitev izjave, podane z namenov prizanesljive obravnave, razlikuje od objave dobesednih navedb te izjave. Medtem ko je treba prvo dopustiti ob spoštovanju varstva, potrebnega zaradi, natančneje, poklicne tajnosti, poslovne skrivnosti ali drugih zaupnih informacij, pa druga v nobenem primeru ni dopustna.

88 Tretjič, pritožnica trdi, da Komisija ni upravičena objaviti sporne informacije, ki izvirajo iz izjav, ki jih je pritožnica podala, da bi se jo prizanesljivo obravnavalo, saj bi bila taka objava v nasprotju z zagotovili, ki jih je Komisija podala v obvestilih o prizanesljivosti iz leta 2002 oziroma iz leta 2006, in naj bi ogrozila učinkovitost programa prizanesljivosti.

89 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da iz točk od 3 do 7 obvestila o prizanesljivosti iz leta 2002, ki je veljalo, ko je pritožnica vložila prošnjo za prizanesljivost, izhaja, da je edini cilj tega obvestila določiti pogoje, pod katerimi je podjetju lahko odobrena imuniteta pred globo ali zmanjšanje zneska te globe.

90 Tako je v točki 4 tega obvestila navedeno, da je v interesu Unije zagotoviti ugodno obravnavo podjetjem, ki z njo sodelujejo. Poleg tega je v točki 6 navedenega obvestila pojasnjeno, da odločilen prispevek k sprožitvi preiskave lahko upraviči zagotovitev imunitete podjetju, ki zaprosi za imuniteto.

91 Poleg tega pravila iz točk 8 do 27 obvestila o prizanesljivosti iz leta 2002 zadevajo izključno nalaganje glob in določitev njihovega zneska.

92 Takšno razlago izrecno potrjujeta naslov tega obvestila in tudi točka 31 slednjega, v kateri je določeno, da dejstvo, da je odobrena imuniteta ali zmanjšanje v zvezi z globami, podjetja ne more zavarovati pred civilnopravnimi posledicami njegovega sodelovanja pri kršitvi člena 101 PDEU.

93 V zvezi s Komisijinim obravnavanjem informacij, ki jih predloži podjetje, ki sodeluje v programu prizanesljivosti, je res, da Komisija v točki 29 navedenega obvestila priznava, da se zaveda, da bo to obvestilo ustvarilo upravičena pričakovanja, na katera se lahko podjetja zanesejo, ko Komisiji razkrijejo obstoj kartela.

94 V zvezi s tem obvestilo o prizanesljivosti iz leta 2002 v točki 32 po eni strani določa, da bi v normalnih okoliščinah razkritje, ob katerem koli času, dokumentov, prejetih v smislu tega obvestila, ogrozilo varovanje namena inšpekcij in preiskav v smislu člena 4(2) Uredbe št. 1049/2001, in v točki 33 po drugi, da vsaka pisna izjava Komisiji v zvezi s tem obvestilom tvori del spisa Komisije ter se je ne sme razkriti ali uporabiti za noben drug namen kot za izvrševanje člena 101 PDEU.

95 Torej je bilo varstvo izjav, podanih z namenom odobritve prizanesljivosti, tisto, ki je vodilo Komisijo, da si je – s sprejetjem obvestila o prizanesljivosti iz leta 2002 – določila pravila glede pisnih izjav, ki jih prejme na podlagi tega obvestila in za razkritje katerih Komisija meni, da bi ogrozilo varovanje namena inšpekcij in preiskav v smislu člena 4(2) Uredbe št. 1049/2001, kot je navedeno v točkah 32 in 33 navedenega obvestila.

96 Vendar ne namen ne učinek navedenih pravil ni prepovedati Komisiji, da objavi informacije glede bistvenih elementov kršitve člena 101 PDEU, ki so ji bile posredovane v okviru programa prizanesljivosti in ki ne uživajo varstva pred objavo na podlagi drugega temelja.

97 Posledično je podjetje, ki je sodelovalo s Komisijo v okviru postopka uporabe člena 101 PDEU, upravičeno le do tistega varstva, ki po eni strani zadeva imuniteto ali zmanjšanje globe v zameno za to, da je Komisiji zagotovilo dokaze o domnevni kršitvi, ki predstavljajo znatno dodano vrednost glede na dokaze, ki jih Komisija že ima, in po drugi to, da Komisija ne razkrije dokumentov in pisnih izjav, ki jih prejme na podlagi obvestila o prizanesljivosti iz leta 2002.

98 Tako v nasprotju s trditvami pritožnice objava, kakršna je nameravana, opravljena na podlagi člena 30 Uredbe št. 1/2003 ob spoštovanju poslovne skrivnosti, ne ogroža varstva, ki ga lahko pritožnica uveljavlja na podlagi obvestila o prizanesljivosti iz leta 2002, saj to varstvo – kot je bilo ugotovljeno v prejšnji točki te sodbe – lahko zadeva le določitev globe in obravnavo dokumentov in izjav, ki jih to obvestilo posebej zadeva.

99 Iz navedenega izhaja, da Splošno sodišče v točkah od 93 do 117 izpodbijane sodbe pri svoji analizi tega, kako je treba obravnavati informacije, ki jih je pritožnica posredovala Komisiji v okviru programa prizanesljivosti, nikakor ni napačno uporabilo prava. Trditev pritožnice v zvezi s tem je zato treba zavrniti.

100 Nazadnje in četrtič, trditev pritožnice, da ima lasten in poseben interes za varstvo učinkovitosti programa prizanesljivosti, prav tako ne more omajati zgoraj navedenih ugotovitev.

101 V zvezi s tem namreč zadošča ugotoviti, da varstvo učinkovitosti programa prizanesljivosti – kot je Splošno sodišče pravilno presodilo v točki 119 izpodbijane sodbe – za pritožnico ni njej lasten in poseben interes.

102 Ob upoštevanju zgornjih ugotovitev je treba drugi del drugega pritožbenega razloga zavrniti.

Tretji del drugega pritožbenega razloga

– Trditve strank

103 Pritožnica s tretjim delom tega drugega pritožbenega razloga podredno zatrjuje, da bi morale biti sporne informacije – v nasprotju s presojo Splošnega sodišča v točkah od 107 do 111 izpodbijane sodbe – varovane pred nameravano objavo, ker so izpolnjeni pogoji, ki so bili določeni s sodbo Splošnega sodišča z dne 30. maja 2006, Bank Austria Creditanstalt/Komisija (T-198/03, EU:T:2006:136). Zato bi Splošno sodišče moralo ugotoviti, da so njeni interesi potrebovali varstvo.

104 Po mnenju pritožnice naj njen interes ne bi bil v izognitvi naložitve plačila odškodnine ali v razkritju Komisijinih ugotovitev glede poteka zadevne kršitve, ampak v tem, da se Komisijo odvrne od tega, da izniči varstvo, ki ga določata obvestili o prizanesljivosti iz leta 2002 in 2006 za izjave, podane izključno za namen programa prizanesljivosti in ob pričakovanju, da bo njihova zaupnost varovana.

105 Poleg tega naj bi nameravana objava pritožnico – v nasprotju z ugotovitvijo Splošnega sodišča v točki 149 izpodbijane sodbe – očitno postavila v slabši položaj od drugih udeležencev kartela, ki niso sodelovali s Komisijo na podlagi programa prizanesljivosti. Ker naj upoštevni odstavki odločbe VPP ne bi bili lastne ugotovitve Komisije, ampak le dobesedno ponavljanje izjav prosilcev za prizanesljivost, naj bi razkritje teh odstavkov občutno bolj prizadelo prosilce za prizanesljivost kot udeležence kartela, ki niso sodelovali s Komisijo. Splošno sodišče naj bi torej v točki 164 izpodbijane sodbe kršilo načelo enakega obravnavanja.

106 Komisija predlaga, naj se tretji del drugega pritožbenega razloga zavrne.

– Presoja Sodišča

107 Uvodoma je treba ugotoviti, da pritožnica ne prereka ugotovitev Splošnega sodišča v točki 94 izpodbijane sodbe, da morajo biti kumulativno izpolnjeni trije pogoji, da za informacije, kakršne so obravnavane v sporu, velja obveznost varovanja poslovne skrivnosti in so tako na tej podlagi varovane.

108 Nasprotno, pritožnica v okviru tega dela izpodbija to, kako je Splošno sodišče uporabilo zadnjega od teh pogojev v obravnavani zadevi, ter, posledično, ugotovitev iz točke 110 izpodbijane sodbe, da njeni interesi ne potrebujejo varstva.

109 V zvezi s tem, kot je bilo navedeno v točkah 82 in 85 te sodbe, se je trditev, ki jo je pritožnica podala pred Splošnim sodiščem, da bi poudarila, da je njen interes za nerazkritje spornih informacij potreboval varstvo, nanašala na vse informacije, saj so bile te posredovane Komisiji v okviru prošnje za prizanesljivost. Ta trditev se nikakor ni nanašala na morebitne dobesedne navedbe, neposredno vzete iz njene izjave, podane z namenom, da jo Komisija prizanesljivo obravnava.

110 V teh okoliščinah je treba presojo Splošnega sodišča v točkah od 107 do 111 izpodbijane sodbe, natančneje v točki 110 te sodbe, in sicer, da pritožnica nima interesa, ki bi potreboval varstvo glede informacij, ki jih je posredovala Komisiji, razumeti tako, da ne zadeva takšne navedbe in da se nanaša samo na informacije – iz dokumentov, ki jih je predložila pritožnica v podporo svoji prošnji za prizanesljivost – iz katerih izhajajo podrobnosti o bistvenih elementih kršitve in udeležbi pritožnice pri tej kršitvi.

111 To razlago presoje Splošnega sodišča podpirata točka 107 izpodbijane sodbe, v kateri je Splošno sodišče poudarilo, da interes z globo sankcioniranega podjetja, da se „podrobnosti kršitvenega ravnanja, ki se mu očita“, ne sporočijo javnosti, ne zahteva nikakršnega posebnega varstva, in točka 108 iste sodbe, v kateri je Splošno sodišče navedlo, da pritožnica ne more zakonito nasprotovati temu, da Komisija objavi „informacije, ki podrobneje razkrivajo njeno udeležbo pri kršitvi, sankcionirani z odločbo VPP“.

112 Iz navedenega izhaja, da trditev pritožnice, navedena v točki 108 te sodbe, temelji na napačnem razumevanju točk od 107 do 111 izpodbijane sodbe. To trditev je zato treba zavrniti.

113 Glede trditve pritožnice, da je bilo kršeno načelo enakega obravnavanja, bi presoja te trditve pomenila, da Sodišče vnaprej opravlja presojo – ki jo mora opraviti pooblaščenec za zaslišanje – podobne trditve, ki jo je pritožnica podala v upravnem postopku in glede katere se je pooblaščenec za zaslišanje – napačno, kot izhaja iz presoje prvega dela prvega pritožbenega razloga – odločil, da ne bo opravil presoje. V teh okoliščinah Sodišču v okviru te pritožbe ni treba presojati te trditve.

114 Ob upoštevanju zgornjih ugotovitev je treba tretji del drugega pritožbenega razloga zavrniti.

Četrti del drugega pritožbenega razloga

– Trditve strank

115 Pritožnica s četrtim delom tega pritožbenega razloga trdi, da so odstavki, vzeti iz izjav prosilcev za prizanesljivost, varovani na podlagi člena 8 EKČP in člena 7 Listine, ter iz tega zaključuje, da je Splošno sodišče v točkah od 121 do 126 izpodbijane sodbe napačno zavrnilo njeno trditev o kršitvi teh določb. V zvezi s tem pritožnica poudarja, da so bile izjave, iz katerih so vzete sporne informacije, ki jih Komisija namerava razkriti, podane v okviru programa prizanesljivosti in da naj ne bi obstajale brez njenega sodelovanja v tem programu. Razkritje takšnih izjav – ob neupoštevanju obvestil

o prizanesljivosti iz leta 2002 in iz leta 2006 ter ustaljene prakse Komisije – naj, v nasprotju s presojo Splošnega sodišča v točkah 125 in naslednjih izpodbijane sodbe, ne bi bilo mogoče šteti za predvidljivo posledico sodelovanja pri kartelu.

116 Komisija predlaga, naj se četrti del drugega pritožbenega razloga zavrne.

– Presoja Sodišča

117 Poudariti je treba, da je Splošno sodišče v točkah 125 in 126 izpodbijane sodbe presodilo, da pravica do varovanja zasebnosti, zagotovljena s členom 8 EKČP in členom 7 Listine, ne preprečuje razkritja informacij, ki se, kot informacije, katerih objava je nameravana v obravnavani zadevi, nanašajo na udeležbo podjetja pri kršitvi prava Unije na področju omejevalnih sporazumov, ki je ugotovljena z odločbo Komisije, sprejeto na podlagi člena 23 Uredbe št. 1/2003 in namenjeno za objavo v skladu s členom 30 iste uredbe, saj se oseba na podlagi ustaljene sodne prakse Evropskega sodišča za človekove pravice ne more sklicevati na člen 8 EKČP v okviru trditev o posegu v njen ugled, ki predvidljivo izhaja iz njenih dejanj.

118 Vendar pa pritožnica, ki v okviru te pritožbe trdi, da razkritja spornih informacij ni mogoče šteti za predvidljivo posledico njenega sodelovanja pri zadevnem kartelu, takšne trditve z ničimer ni podkrepila. Kot je navedla Komisija, čeprav so sporne informacije neposredno upoštevne glede bistvenih elementov kršitve in udeležbe pritožnice pri tej kršitvi, bi morala pritožnica pričakovati – v primeru, kakršen je v obravnavani zadevi – da bodo te informacije navedene v javni odločbi, razen če takšne informacije ne bodo varovane na drugi podlagi.

119 Poleg tega pritožnica ni navedla – kot je generalni pravobranilec navedel v točki 172 sklepnih predlogov – kako bi razkritje spornih informacij vplivalo na njeno pravico do spoštovanja zasebnosti.

120 Ker četrti del drugega pritožbenega razloga ni utemeljen, ga je treba zavrniti.

121 Iz navedenega izhaja, da je drugi pritožbeni razlog treba zavrniti v celoti.

Tretji pritožbeni razlog: kršitev načel varstva legitimnih pričakovanj in pravne varnosti

122 Presoja tega tretjega pritožbenega razloga bi pomenila, da Sodišče vnaprej opravlja presojo – ki jo mora opraviti pooblaščenec za zaslišanje – trditve o kršitvi načel varstva legitimnega pričakovanja in pravne varnosti, ki jo je pritožnica podala v upravnem postopku in glede katere se je pooblaščenec za zaslišanje – napačno, kot izhaja iz presoje prvega dela prvega pritožbenega razloga – odločil, da ne bo opravil presoje. V teh okoliščinah Sodišču v okviru te pritožbe ni treba presojati te trditve.

123 Iz vseh zgornjih preudarkov izhaja, da je treba izpodbijano sodbo – ker je prvi del prvega pritožbenega razloga utemeljen – razveljaviti v delu, v katerem je Splošno sodišče presodilo, da se je pooblaščenec za zaslišanje upravičeno izrekel za nepristojnega za odgovor na nasprotovanja nameravani objavi, ki jih je podala pritožnica na podlagi spoštovanja načel legitimnih pričakovanj in enakega obravnavanja.

124 V preostalem je pritožbo treba zavrniti.

Tožba pred Splošnim sodiščem

125 V skladu s členom 61, prvi odstavek, Statuta Sodišča Evropske unije lahko Sodišče, če je pritožba utemeljena, ob razveljavitvi odločitve Splošnega sodišča bodisi samo dokončno odloči o zadevi, če stanje postopka to dovoljuje, bodisi vrne zadevo v razsojanje Splošnemu sodišču.

126 V obravnavani zadevi stanje postopka dovoljuje dokončno odločitev.

127 Glede na ugotovitve iz točk od 39 do 57 te sodbe je treba sporni sklep razglasiti za ničen v delu, v katerem se je pooblaščenec za zaslišanje izrekel za nepristojnega za odgovor na nasprotovanja, ki jih je pritožnica podala zoper nameravano Komisijino objavo razširjene različice odločbe VPP in ki so bila utemeljena s spoštovanjem načel legitimnih pričakovanj in enakega obravnavanja.

Stroški

128 Člen 184(2) Poslovnika Sodišč določa, da če je pritožba utemeljena in Sodišče samo dokončno odloči v sporu, o stroških odloči Sodišče.

129 V skladu s členom 138(3) tega poslovnika, ki se v pritožbenem postopku uporabi na podlagi njegovega člena 184(1), vsaka stranka, če uspe samo deloma, nosi svoje stroške.

130 Ker je tako v obravnavani zadevi, družba Evonik Degussa in Komisija nosita svoje stroške.

Iz teh razlogov je Sodišče (veliki senat) razsodilo:

1. **Sodba Splošnega sodišča Evropske unije z dne 28. januarja 2015, Evonik Degussa/Komisija (T-341/12, EU:T:2015:51), se razveljavi v delu, v katerem je Splošno sodišče presodilo, da se je pooblaščenec za zaslišanje upravičeno izrekel za nepristojnega za odgovor na nasprotovanja, ki jih je družba Evonik Degussa GmbH na podlagi spoštovanja načel legitimnih pričakovanj in enakega obravnavanja podala zoper nameravano objavo podrobnejše nezaupne različice Odločbe Komisije C(2006) 1766 final z dne 3. maja 2006 v zvezi s postopkom na podlagi člena 81 [ES] in člena 53 Sporazuma EGP proti podjetjem Akzo Nobel NV, Akzo Nobel Chemicals Holding AB, EKA Chemicals AB, Degussa AG, Edison SpA, FMC Corporation, FMC Foret SA, Kemira OYJ, L'Air Liquide SA, Chemoxal SA, Snia SpA, Caffaro Srl, Solvay SA/NV, Solvay Solexis SpA, Total SA, Elf Aquitaine SA in Arkema SA (zadeva št. COMP/F/38.620 – vodikov peroksid in perborat).**

2. **V preostalem se pritožba zavrne.**

3. **Sklep Komisije C(2012) 3534 final z dne 24. maja 2012 o zavrnitvi prošnje za zaupno obravnavanje, ki jo je vložila družba Evonik Degussa GmbH, se razglasi za ničen v delu, v katerem se je pooblaščenec za zaslišanje izrekel za nepristojnega za odgovor na nasprotovanja, navedena v točki 1 izreka te sodbe.**

4. **Družba Evonik Degussa GmbH in Evropska komisija nosita svoje stroške.**

Podpisi